

N a d t e x t e m

Úzkost stále obnažuje skutečnost. Svědčí o něčem, co by chtěl člověk povětšinou zapřít. A zazdít úzkost nelze - objeví se okamžitě jako had vylézající z trávy.

Úzkost otevírá text, hledá slova, která by překonala všechny rozpory a smutky, do nichž je zaklet náš osud.

Ale jistota stále chybí: je pravda, že jak člověka ubývá, tak roste text ?

Když Heidegger komentoval Hegela prohlásil: "Počátek je výsledkem." Tento názor je, zdá se, potvrzován i mnoha jinými filozofy, vzpomeňme třeba na Buber, Camuse apod. Merleau-Ponty na základě podobné reflexe pronesl zcela konkrétní postřeh: " Každý pyká za své mládí ". Jde tedy o to akceptovat ohraničenost, určenou začátkem, jež nabývá ve výsledku své rozvinuté podoby ; stárnutí neznamena pro myslitele nutně trvale postupování k novému, nýbrž spíše domýšlení a dopsání toho, co začal. Jak žije text v čase, je-li v květu jabloně obsažen už plod ?

Příteli, prošel jste mnoha chodbami slov a tloukli na zavřené dveře jejich významu. Diktovala je úzkost či moudrost nebo nás šálí ona holanovská "pět lampovka smyslu" , v níž chceme slyšet "instrumentaci rajských vět" ?

Anebo čteme stále jen jediný text s názvem apokalypsa ?

J a r o s l a v M e d